

Enkelte i Kirkeafdelingerne, som slaa af. Men hvorfor slaar man af? Fordi man vil blive i Embedet og faae Brødet. De søge ikke Herren, fordi de mærke Velsignelse i hans Ord, men de søge ham, fordi de øde af Brødet og blive mætte. Det er den gamle Historie. Saaledes sagde Kristus i sin Tid: Jeg kender Eder, Præster; I søge ikke mig, fordi I mærke Kraft og Velsignelse i mit Ord, men fordi I øde af Brødet og blive mætte. Ligesom det var dengang, saaledes har det været hele Tiden. Folk ville slaa af. Jeg spørger den danske Kultusminister, naar han kender Noget til Kristendommen, — og det vil jeg tro, han gjør, da han sidder paa den Plads — om han ikke ser, hvorledes der slaa af i den danske Folkekirke paa det nye Testaments Kristendom. Mod Herrens egne rene, klare Bud, som sige, at man ikke maa slaa af, forlanger Staten, at man skal slaa af, og siger: Hvis I ikke slaa af, da ve Eder, da skulle I komme paa Sultkur inden ret Lang Tid. Saa kunne I prøve det. Vi have Magten, siger Kirkebestyrelsen, til at velsigne og forbande, og I kunne være overbeviste om, at vi skulle bruge der, I kunne være visse paa, at ud af vor Mund udgaaar baade Velsignelse og Forbandelse, skjøndt det rigtigt staar i Skriften, at det ikke gjerne maa ske, men det skal ske af vor Mund. Jeg vil mindelig bede Folkethinget om at gaa dette lille Skridt, det vil føre Mere med sig, men det kan man gjøre, og jeg glæder mig i den Henseende over den høitærede Kultusministers Udtalelse, fordi det i Virkeligheden lod til, at der var Hjertelag i Brystet paa ham for denne Sag, at han i Grunden gjerne vilde fremme den, men at han var bange for, at den vilde drage meget Mere efter sig. Jeg tror derfor, at, naar Thinget vil være enig derom, vil den høitærede Minister efter sin Udtalelse virkelig gaa med. Han er slet ikke saa uwillig dertil. Der kom navnlig enkelte Udtalelser, som jeg bed mig fast ved og glædede mig ved. Jeg siger altsaa: Lad os tage det forfærdelige Nag bort fra flere Præster her i Landet. Lad os ikke sige til dem: I skulle vie Fraskilte trods Bibelens klare Ord for, at det er forbudt (Th. Nielsen: Hvem skal tage dem til Alters?) Det bliver en fri Sag; det maa Præsten afgjøre, om han vil tage dem til Alters eller ikke. (Modsigelse.) Ja, der komme vi igjen til et andet Spørgsmaal; men jeg siger: Lad os blive ved dette her, og lad os løse en lille Ting ad Gangen, eller ogsaa ligefrem sige: Vi her i det danske Folkething med Kultusministeren i Spidsen ere blevne enige om at slaa af paa Kristendommen (Bust: Det have vi ingen Ret til.) Men det er det, vi gjøre, naar vi vedtage Love, som gaa fit imod Kristendommen, og saa sige til Præsterne, at de skulle enten bringe Offeret eller gaa af. Det er et Tryk, der har hvilet paa mangfoldige Præster, og vi kunne være

visse paa, at, naar Folkekirken er strøbelig, saa er det, fordi Menighederne ere det. Jeg vil ikke kaste videre Skyld paa Præsterne, thi de ere, som Menighederne ere. Det være langt fra mig at gjøre Naget tungere for Præsterne, især i disse Tider; men jeg siger: Det ligger trykkende paa mange. Naar man giver Præsterne det Valg: „Vil Du bort fra Embedet, eller vil Du vie Fraskilte?“ hvormange Præster ville saa ikke sige: „Vi maa slaa af her, som vi slaa af paa adskillige andre Punkter i Kristendommen, for at blive i Embedet; vi gaa ind paa den milde Forklæning, thi vi have faaet Absolution fra Kirkebestyrelsen.“ Men naar vi gaa den Vej, ville vi da sige om os selv, at vi ere Kristne? Jeg taler ikke om de Folkethingsmænd, som ikke kalde sig Kristne, og det veed jeg, gjælder om adskillige, men ville vi, som sige, at vi ere Kristne, enten vi nu sige det med Kette eller ei, vilde vi tage det Nag paa vore Skuldre, naar vi tænke os i de Mænds Sted? Og ville vi ikke det, lad os saa ikke lægge paa Andres Skuldre en Byrde, som vi føle, at vi ikke selv kunne bære. Naar jeg skulde gaa ind paa Enkeltheberne i Forslaget, saa kan det gjerne være, at jeg maaske vilde finde det rettest, at den lille Bestemmelse, at de Fraskilte dog kunne faae kirkelig Vielse af Præster, der have Sind til at give den, blev strøget, og at vi uden Videre sagde, at alle Fraskilte skulle have borgerlig Vielse. Det er langt fra mig derved at ville bryde Staven over Folk, der have været uheldige i Egetestab. Men fordi de ere komne til at døie adskillige haarde Ting, som de altid maa have gaet igjennem, inden det kommer til en Skilsmisse, vil jeg dog ikke fra et kristeligt Standpunkt tilraade dem nu at begynde paa nye Forhøls, som, hvis man tror paa Kristendommen, føre ind i en ny Glendighed. Anderledes stiller det sig naturligvis for dem, der sige, at de ikke tro paa Kristendommen. Det kan være meget brave og ærlige Folk; det er tidt, at en saadan Mand er mere brav end den, der siger, at han tror, thi det er tidt kun Skindhellighed. Altsaa, for Samvittighedens Skyld og for Kristendommens Skyld i Folkekirken vil jeg meget bede Thinget om, at det ikke blot vil lade dette lille Lovforslag gaa til 2den Behandling — det vil jo nok ske, — men at det derefter vil lade det gaa til et Udvalg. Saa kunde det maaske komme derafra med en lille Ændring, men dog saaledes, at det Væsentlige deraf blev staaende, og naar der saa blev et Flertal for det her i Thinget — det vil vel blive et Flertal ud af de forskjellige Grupper, og ikke et Flertal, dannet af Partigrupper, — saa vil den høitærede Kultusminister, — det maa jeg, som sagt, tro efter hans Udtalelser — vist søge det fremmet. Jeg fik ibetmindste det gode Indtryk af hans Udtalelser, og det var jeg meget glad over.